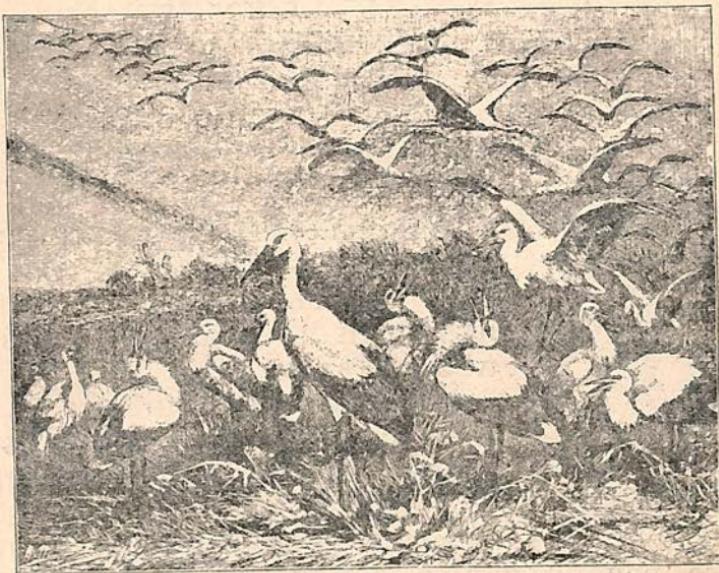

човки къмъ напето небе. Съ тракането си като че ли искатъ да му кажатъ: „Сбогомъ, мило небе! Прощавай до идещата пролѣтъ!“

Още тогава лѣтото ги подканя да се събератъ на дружини и да потеглятъ къмъ топлите страни, дордъ не сѫ настѫпили хладните есенни мѫгли и дъждове.

Слѣдъ това щърковетъ почватъ да се събиратъ на голѣми дружини и тръгватъ къмъ старатъ си отечество, гдѣто царува вѣчното лѣто.

Тѣ пѫтуватъ задружно, за да се пазятъ лесно отъ разните си неприятели изъ пѫтя. Ако пѫтуватъ по отдельно, навѣрно ще станатъ плячка на морскиятъ грабливи месоядни птици.